

RECENZIJOS

Lietuvių kalbos žodynas, I, A—B, antras leidimas, Vilnius, 1968, 1230 p.

Neseniai pasirodė didžiojo Lietuvių kalbos žodyno I tomo naujas, antrasis leidimas. Šito leidimo laukė tiek lingvistai, tiek ir šiaip besidomintieji lietuvių leksikologijos bei leksikografijos klausimais, nes, viena, pirmasis to tomo leidimas jau seniai buvo tapęs antikvarine retenybe, o antra, jis buvo sudarytas kiek kitokiais principais, negu tolesnieji (III—VII) Žodyno tomai.

Kadangi naujasis leidimas remiasi senuoju, velionio prof. J. Balčikonio redaguotu tekstu, tad įdomu palyginti tuodu tekstus ir pažiūrėti, kuo skiriasi naujasis nuo senojo. Be to, pravartu mesti žvilgsnį dar į tai, kaip naujojo leidimo redaktorių¹ yra pasinaudota leksikologijos bei leksikografijos laimėjimais, pasiektais per tuos 27 metus, praėjusius po pirmojo leidimo pasirodymo.

Pagrindiniai pakeitimai, padaryti naujajame leidime, yra nurodyti jau pačių redaktorių šio leidimo pratarinėje, būtent: 1) į naująją leidimą sudėti plačiau vartojami tarptautiniai žodžiai, 2) priešdėliniai veiksmažodžiai, taip pat ir priešdėliniai veiksmažodiniai daiktavardžiai su priesagomis *-imas, -ymas, -ėjas, -tojas, -ikas, -sena*, jame pateikti viename lizde su nepriešdėliniais, bet išskirti atskirais antraštiniais žodžiais, 3) iš iliustracinės medžiagos išskirti ir tam tikru būdu pažymėti įvairūs frazeologizmai, 4) kiek kitokia tvarka, negu senajame leidime, surašyti iliustraciniai sakiniai bei posakiai, 5) prie skolinių nurodyti kitų kalbų atitikmenys ir 6) įvesta tokia pat, kaip „Dabartinės lietuvių kalbos žodyne“ (1954), kirčiavimo paradigmų žymėjimo sistema (žr. p. IV—V).

Dėl daugelio šių pakeitimų reikia tikrai pagirti naujojo leidimo redaktorius, nes tie pakeitimai susiję su pastaraisiais dešimtmečiais įvykusia leksikografijos pažanga ir yra žingsnis į priekį didžiojo Lietuvių kalbos žodyno istorijoje. Turint prieš akis kai kurių kitų tautų panašaus tipo žodynus, galima būtų gal tikrai pasigesti griežtesnio naujų principų prisilaikymo žodyno sandaroje. Pavyzdžiui, priešdėliniai veiksmažodžiai kalbamajame leidime, kaip ir kituose tarybiniais metais parengtuose tomuose, dar pateikti viename lizde su nepriešdėliniais (nors ir išskirti atskirais antraštiniais žodžiais), tuo tarpu naujausiuose kitų kalbų thesauro tipo žodynuose priešdėliniai veiksmažodžiai pateikiami dažniausiai visai atskirais lizdais². Tačiau pasirinktas kompromisinis (negriežtai lizdinis) priešdėlinių žodžių pateikimo principas turi ir teigiamų ypatybių: priešdėlinių veiksmažodžių bei tam tikrų priešdėlinių veiksmažodinių daiktavardžių sudėjimas į vieną lizdą su nepriešdėliniais ir jų iškėlimas į antraštę palengvina skaitytojui vienoje vietoje apžvelgti priešdėlinių vedinių darybinius bei semantinius ryšius su pagrindiniais žodžiais ir neverčia jo ieškoti priešdėlinių vedinių įvairiuose Žodyno tomuose.

¹ Atsakomasis šio leidimo redaktorius — J. Kruopas, redakcinės kolegijos nariai: A. Lyberis, J. Paulauskas, J. Senkus ir B. Tolutienė.

² Taip pateikiami, pavyzdžiui, septyniolikos tomų rusų literatūrinės kalbos žodyne („Словарь современного русского литературного языка“, 1—17, Москва—Ленинград, 1948—1965), akademiniam lenkų kalbos žodyne (Słownik języka polskiego, I t. A—C, Warszawa, 1958), redaguojamame V. Doroševskio.

Teigiamai vertintinas taip pat išskyrimas iš iliustracinės medžiagos įvairių frazeologizmų. Senajame leidime frazeologizmai buvo sudėti drauge su paprastaisiais žodžių junginiais ir tik tai skliausteliuose kursyvu buvo nurodoma frazeologizmo reikšmė. Tuo tarpu naujajame, panašiai kaip ir III–VII tomuose, išskirtos dvi pagrindinės frazeologizmų rūšys (idiomos ir pastovūs perkeltinės reikšmės žodžių junginiai) ir jos pažymėtos specialiais ženklais (idiomos – tam tikru penkiakampiu, pastovūs perkeltinės reikšmės junginiai – trikampiu, be to, stogelio formos ženklu dar atskirti smulkiosios tautosakos posakiai, liaudiniai palyginimai ir šiaip vaizdingi pasakymai)³.

Frazeologizmų išskyrimas ir jų grafinė designacija yra svarbus dalykas ne tik leksikografijos teorijos, bet ir kalbos praktikos atžvilgiu: žodyno vartotojas daug lengviau gali susirasti reikalingą frazeologizmą tada, kai jis eliminuotas iš gausybės leksinės reikšmės iliustruojančių posakių. Teoriniu atžvilgiu frazeologizmų išskyrimas būtinas dėl jų specifinių semantinių ir struktūrinių ypatybių kalbos leksikos sistemoje.

Pats frazeologizmų išskyrimas, jų atribojimas nuo žodžių leksikografams daugeliu atvejų nekelia didesnių sunkumų: frazeologizmais paprastai laikomi iš dviejų ar daugiau žodžių susidedantieji leksikalizuoti žodžių junginiai. Tačiau jau daug sudėtingesnė problema yra frazeologizmų klasifikacija, nes visuotinai priimtos ir leksikografams patogios jų klasifikacijos, rodos, dar niekas nėra pateikęs. Todėl nenuostabu, kad ir Žodyno I tomo naujajame leidime randamas frazeologizmų suskirstymas, o ypač atskirų pavyzdžių priskyrimas vienai katrai frazeologizmų rūšiai, gali kelti nemaža visokių abejonių ir susilaukti rimtų priekaištų. Antai sunku suprasti, kodėl *auksinis vābalas* „toks vabzdys (*Cetonia aurata*)“ 482, *saulės āšara* „saulašarė (*Drosera*)“ 334, *erēlis akmeninis* „kilnysis erelis (*Aquila chrysaetos*)“ 81 rašomi po penkiakampio ženklo, o *akmeninis āvinas* „toks laukinis avinas (*Ovis musicon*)“ 527, *bādo žuvis* „dyglė trispyglė (*Gasterosteus aculeatus*)“ 541 – po trikampio, nors ir vieni, ir antri yra sudėtiniai zoologijos ar botanikos terminai ir pagal nusistatytus redagavimo principus turėjo būti pateikti po penkiakampio (◇). Taip pat neaišku, kodėl tokie žodžių junginiai, kaip *āidus eiti* „šėlti, siusti, dūkti“ 33, *aikštėj rāštai* „aišku“ 36, *ant keturių akių* „tik dviese“ 63, *ālksnio vinis* „kas menkas“ 105, *avēlės galvā* „kvailys, žioplys“ 521, *bauba i kampūs lenda* „temsta“ 685, *bizū keliaūs išeiti* „pasidaryti netvarkai“ 861, *išblusinėti pānages* „smulkiai išklausinėti“ 954, *bóbą gāuti* „paskutinę pradalgę piauti (būryje)“ 959, *ibraukti liežūvi* „apskusti, įduoti“ 1015, *būrną āušinti* „be reikalo kalbėti“ 1194, *būto krūkis* „ūkio įpėdinis“ 212 ir kt., nelaikomi idiominiiais, nors jie turi visiškai tokius pat diferencinius požymius, kuriuos Žodyno redaktoriai yra priskyre idiominiams žodžių junginiams, būtent, jie semantiškai yra neskaidomi ir jų reikšmė „nesutampa su juos sudarančių žodžių reikšme“ (XII).

Pasitaiko naujajame leidime ir tokių atvejų, kur prie frazeologizmų priskirti semantiškai skaidomi žodžių junginiai (pvz. *baūdžiavą eiti* 690) arba kur grafiškai neišskirti tam tikri frazeologizmai (pvz. nepadėtas stogelio formos ženklas prieš tautosakinį paronomazišką tekstą, užfiksuotą iš Pelesos: *Laputė verkė, batvinius merkė, kiškelis bėgo, batvinius mėgo, vilkelis staugė, batvinius raugė* 684).

Kadangi idiominius žodžių junginius iš tikrųjų ne visada lengva atskirti nuo pastovių perkeltinės reikšmės žodžių junginių (ypač jeigu nesiremiama tam tikrais formaliais atskyrio kriterijais)⁴

³ III–VII tomuose idiomos bei idiominio pobūdžio junginiai buvo dedami už leksikografijos praktikoje įprastesnio rombo formos ženklo (◇), bet naujajame I tomo leidime šito ženklo kažkodėl atsisakyta ir tuo kiek sutrikdyta vieninga frazeologizmų žymėjimo sistema.

⁴ Vienas iš tokių kriterijų yra tradicinis (nors primityvus, bet praktiniu atžvilgiu gana racionalus) idiominių junginių, kaip pažodžiui neverčiamų į kitas kalbas žodžių samplaikų, supratimas.

tad Žodyno I tomo naujajame leidime buvo galima tenkintis praktikos reikalui netgi patogesniu įvairių rūšių frazeologizmų iškėlimu už rombo straipsnio gale.

Be frazeologizmų išskyrimo, kita teigiama Žodyno I tomo naujojo leidinio ypatybė – daugeliu atvejų detalesnė žodžių reikšmių diferenciacija. Senajame leidime prie pagrindinės reikšmės neretai būdavo priskiriama keletas – kartais net gerokai nutolusių viena nuo kitos – šalutinių reikšmių (pvz., būdvardžio *aiškus* nurodytos tokios nediferencijuotos reikšmės: „ryškus, gerai matomas, suprantamas, skardus, skaistus, šviesus, tikras, griežtas“ 35, veiksmažodžio *badyti* – „durti, bestti, smeigti, baksnoti, raginti“ 448, daiktavardžio *beñdras* – „bičiulis, draugas, dalininkas“ 611 ir pan.). Tuo tarpu naujajame leidime jau griežčiau atribotos pagrindinės reikšmės nuo šalutinių, išvestinių, be to, specialiais ženklais pažymėti reikšmių atspalviai bei situacinės reikšmės (reikšmių atspalviai už lygiagrečių ženklo, o situacinės, arba kontekstinės, reikšmės – už stataus brūkšnelio). Todėl, sakysim, būdvardžio *aiškus* naujajame leidime išskirtos net 7 atskiros reikšmės (1. „gerai matomas, šviesus, skaistus, giedras“, 2. „lengvai išskaitomas“, 3. „gerai atrodantis, gražus“, 4. „gerai girdimas, skardus, garsus“, 5. „suprantamas, lengvai suvokiamas, akivaizdus“, 6. „patikimas“, 7. „smarkus“), veiksmažodžio *badyti* – 5 reikšmės (1. „mušti, durti su ragais“, 2. „durti, smaigyti, baksnoti“, 3. „daigyti, smelkti (apie skausmą)“, 4. „prk. gaišti, stumdytis“, 5. „prk. raginti, bakštinti“), o daiktavardžio *beñdras* – 2 reikšmės (1. „bičiulis, draugas“ ir 2. „dalininkas“).

Tačiau reikia pasakyti, kad kai kurių žodžių reikšmės ir naujajame leidime paliktos nepakankamai diferencijuotos. Pavyzdžiui, jau iš minėto būdvardžio *aiškus* pirmosios reikšmės, kaip rodo Žodyne pateiktoji iliustracinė medžiaga, galėtų būti išskirtos dar bent trys reikšmės: a) „gerai matomas, ryškus“, b) „šviesus, skaistus“ ir c) „giedras“, nes šios reikšmės, šiaip ar taip, nėra identiškos (plg. pasakymą *Ryt bus aiškus oras*, kur *aiškus* nereiškia nei „gerai matomas, ryškus“, nei „šviesus, skaistus“, bet tik „giedras“). Atsižvelgus į designatų skirtumus, derėjo išskaidyti taip pat daiktavardžio *apdaras* pirmąją reikšmę „drabužis, drapana, užvalkalas“ į dvi reikšmes (1. „drabužis, drapana“, 2. „užvalkalas“), išskirti dvi daiktavardžio *atvejis* reikšmes (1. „kartas, sykis“, 2. „atsitikimas“), kurios ir naujajame leidime suplaktos į vieną, detaliau diferencijuoti žodžių *aikštūs, alksnà, apskrūs, árklas, atmalūs, bākštinti, baūbti, bérnas, bóba, bóti* ir kai kurių kitų atskiras reikšmes. Tiesa, pernelyg smulki reikšmių diferenciacija leksikografiniu atžvilgiu taip pat netikslinga, nes tokiu būdu uzualinės reikšmės galėtų būti suskaidytos į daugybę okazionalinių (situacinių) reikšmių, ir žodynas virstų semantiškai nesusistemintu leksinės medžiagos rinkiniu. Todėl bene svarbiausias kriterijus, kuriuo reikėtų remtis, skiriant vieną kokio nors žodžio reikšmę nuo kitos, – tai tuo žodžiu žymimųjų dalykų, designatų, skirtybės⁵, o praktinis būdas išskyrimo tikslumui patikrinti – kontekstinė reikšmių substitucija.

Naujasis leidimas gerokai prašoka senąjį savo apimtimi. Senasis (be visokių priedų) turėjo 1008 psl., o naujasis – 1230 to paties formato psl., taigi 222 psl. daugiau. Naujojo leidimo apimtį kiek padidino priešdėlinių veiksmažodžių iškėlimas savarankiškais žodžiais, o ypač daugybės įvairių tarptautinių žodžių ir tarybinio laikotarpio naujadarų įtraukimas. Į senąjį leidimą tarptautiniai žodžiai, pažįstami tik iš raštų, visai nebuvo dedami, o į naująjį sudėti visi plačiau vartojami internacionalizmai (tokie, kaip *agitācija, alimeñtai, baromètras, biochēmija* ir pan.). Šitokių internacionalizmų sudėjimas yra visai suprantamas ir pateisinamas thesauro tipo žodyne; jame turėtų rasti vietos, teoriškai imant, visi kurios nors kalbos žodžiai. „Dabartinė filologija jau nesitenkina atrinktiniais, nors ir plačiais, žodžių sąrašais: ji nori disponuoti visa visuma kalbos faktų, atsiradusių kalbos augimo bei plėtojimosi procese nuo pat jos pradžios. Mokslui

⁵ Plg. W. Doroszewski, *Z zagadnień leksykografii polskiej*, Warszawa, 1954, 102.

vienodai įdomus ir archaizmų, ir neologizmų, ir literatūrinių žodžių, ir barbarizmų, ir knyginės (mokslinės), ir šnekamosios kalbos žodžių, ir bendratautinių, ir tarminių kalbos elementų tyrimas.“⁶

Tokių thesauro tipo žodynams keliamų reikalavimų atžvilgiu vertinant recenzuojamąjį tomą, iš vienos pusės, galima pasakyti, kad į jį įtraukta gana daug naujų, senajame leidime dėl vienu ar kitų priežasčių neužfiksuotų žodžių, o iš antros, kad jame trūksta tam tikrų žodžių, buvusių senajame leidime.

Be jau minėtos daugybės tarptautinių žodžių ir tarybinio laikotarpio naujadarų (tokių, kaip *antplaninis, aňtproduktis, aňtstatas, bangólaužis, bendraaũtoris, bendraliaũdinis, bendrataũtinis* ir pan.), į naująjį leidimą yra įdėta nemaža ir liaudinių žodžių bei žodžių junginių, kurie buvo užrašyti iš tarmių vėliau, jau pasirodžius prof. J. Balčikonio redaguotam tomui, todėl pastarajame dar neužfiksuotų, pvz.: *abejõnkis* „abejotojas“ Ggr., *abinėti* „atsidėjus dirbti“ Trk., *ačiũotuvės* „sakymas ačiũ“ Varn., *adỹvė* „mezgėja“ Kin., *agnýbė* „smarkumas“ Grg., *aguonėtas* „aguoninis“ Grg., *aguõnos* „toks piemenų žaidimas“ Kp., *agurkojõs* „agurkienojas“ Rdm., *áitom eiti* „niekais virsti“ Trgn., *aidũs* „skardus“ Rm., *áisauti* „aičioti, verkti“ Mrs., *akéiva* „šmėkla“ Rm., *akidraska* „akiplėša“ Upn., *badarokšėti* „trankytis, baldytis“ Ut., *bãdbulvė* „ankstyvoji bulvė“ Šts., *badỹstė* „badas“ Krž., *bãdlaukis* „dirvonas“ Mšk., *badpĩlvis* „besotis, badmirys“ Dr., *badrijà* „badmira“ Varn., *baduõlė* „spyglys“ Grv., *baisiõnas* „labai baisus; labai didelis“ Lkm., *baĩslas* „baisuma, išgąstis“ Rš. ir kt. Šitokie liaudiniai žodžiai labai padidina naujojo leidimo vertę todėl, kad daugumas jų, be abejonės, šiame leidime pirmą kartą yra iškelti aikštėn ir galės būti panaudoti įvairiems lingvistiniams bei filologiniams tyrinėjimams. Bet, antra vertus, pažymėtina, kad be reikalo išmesti iš naujojo leidimo tokie senajame buvusieji liaudiniai žodžiai, kaip *abikalbis* „kas moka abi kalbas“, *aguõndaržis* „aguonų daržas“, *aguõninas* „aguonuotas“, *aičiukuoti* „vadinti aičiuku (kipšu)“, *akišika* „kas dergia į akis“, *akmenuvã* „akmenynė“, *bãdžydis* „kas daug valgo ir vis alkanas“, *baigũmas* „baisumas“, *bailatriėdis* „bailys“ ir pan.

Kodėl šie ir kai kurie kiti žodžiai yra išmesti iš naujojo leidimo, iš dalies galima suprasti pasikaičius įvadą, kur nurodyta, kokios rūšies žodžiai nebuvę dedami, būtent: „1) atsitiktiniai, individualūs tarmių žodžiai, 2) reti naujadarai, skoliniai, vertiniai, perdirbiniai, 3) siaurai vartojami specialūs mokslo, meno, technikos ir kitų sričių terminai, 4) reti vaikų kalbos žodžiai, 5) vulgarizmai, 6) reti savaime suprantamos darybos žodžiai (*devyniasluoksnis, baltakrũtinis*), 7) reti ištiktukai, refrenai, burtažodžiai, 8) tikriniai vardai (asmenvardžiai, vietovardžiai ir kt.)“ (p. VII).

Dėl visų šių žodžių rūšių dėjimo ar nedėjimo, žinoma, galima ginčytis, galima pateikti įvairiausių pro ir contra argumentų, tačiau mums rodosi, kad daugiausia tėra pagrindo atsiriboti tiksliai nuo trečiosios ir aštuntosios rūšies žodžių, nes jie fiksuojami specialiuose žodynuose. Tuo tarpu atsiriboti nuo visų likusių žodžių rūšių thesauro tipo žodyne netikslinga, nes dėl to lieka neužfiksuota kartais labai įdomių ir lingvistiniu atžvilgiu vertingų leksikos faktų. Ypač tai pasakytina apie tarminius individualizmus, nes jie, iš vienos pusės, labai gražiai parodo natūraliosios žodžių darybos procesus, o iš antros — visuomet turi potencijos iš okazionalizmų virsti uzualizmais. Pagaliau, visapusiškai neištyrus kokio nors tarminio žodžio paplitimo, nelengva ir nustatyti, ar tas žodis iš tikrųjų yra tarminis individualizmas, okazionalizmas, ar plačiau vartojamas.

Kol neturime istorinio žodyno, kurio rengimu dabar būtų pats laikas susirūpinti⁷, reikėtų nevengti dėti į akademinį žodyną nei retesnių skolinių, nei individualios darybos žodžių, užfiksuotų senuosiuose rašto paminkluose. Tiesa, šitokių žodžių į naująjį leidimą sudėta daugiau, negu

⁶ К. Касарес, Введение в современную лексикографию (пер. с исп.), Москва, 1958, 31.

⁷ Šiuo atžvilgiu mus gerokai yra pralenkę kaimynai baltarusiai, kurie jau prieš kelerius metus pradėjo rengti tokį žodyną.

senąjį, nes, pastarąjį leidžiant, iš kai kurių XVI–XVII a. rašto paminklų (pvz., iš J. Bretkūno biblijos vertimo rankraščio) leksinė medžiaga buvo dar labai paviršutiniškai išrinkta, o iš kitų (pvz., iš S. Slavočinskio giesmyno) visai neišrinkta. Tačiau ir naujajame leidime, kurį rengiant jau nuodugniau buvo išrinkta tų paminklų leksika, galima pasigesti tokių senųjų raštų žodžių, kaip *ametistas* „toks brangakmenis“ BB II Moz. 28, 19, *apotekorius* „vaistininkas“ BB I Kar. 10, 15, *aprilis* „balandžio mėnuo“ BB II Makab. 11, 30, *aret* „gal būt“ BB I Pov. 1 Kor. 16, 6; II Pov. 1 Kor. 7, 8, *aslas* „asla, grindys“ BB IV Moz. 5, 17, *atskaitlius* „ataskaita, apskaita“ BB II Moz. 5, 18, *badyklė* „dyglis, akstinas“ SG II 29, *bendrakalinys* „drauge kalintis“ BB Pov. 1 Fil. 23, *bluznystė* „bluzni jimas, blevyzgojimas“ BB Nehem. 9, 26.

Šiaip iš kitų tarmėse ar raštuose pasitaikančių žodžių I tomo naujajame leidime nerasti tokie: *atšnara* „atrėža“ (J. Balt.), *bābakai* iron. „viduriai“ (Btrm.), *blogadūšis* „blogos dūšios“ (LzP), *bendrynė* lingv. „bendrybė“ (Jn.), *boncas* niek. „turtuolis“ (I. Simon.).

Žinoma, būtų naivu kaltinti naujojo leidimo redaktorius už šių pastarųjų žodžių neįdėjimą: visų aliai vieno žodžio neaprėps niekada ir nėjoks žodynas, nes kalbos leksika – tai jūra, kurios niekuomet neišsėmsi. Tačiau dėl tų anksčiau nurodytų žodžių, kuriuos redaktoriai yra sąmoningai išmetę iš senojo leidimo arba kurių yra neištraukę iš raštų dėl nepakankamai pagrįstų atrankos principų, galima ir papriekaištauti.

Baigiant norėtusi pabrėžti, kad naujasis didžiojo Lietuvių kalbos žodyno I tomo leidimas – tai ne paprasta pirmojo leidimo kartonė, bet kūrybiškas pastarojo išplėtinys bei perdirbinys, paremtas naujais leksikografijos principais ir ilgamečio redaktorių darbo patyrimu. Todėl jis didžiojo Lietuvių kalbos žodyno istorijoje turi savarankišką reikšmę ir vertę.

J. Palionis

Wörterbuch der litauischen Schriftsprache, Litauisch–Deutsch. (Rašomosios lietuvių kalbos žodynas, lietuviškai – vokiška dalis.) I. Bd. A–K. von M. Niedermann, A. Senn, Fr. Brender, 1932, XII+548 S.; II. Bd. L–Pa. von M. Niedermann, A. Senn, A. Salys, 1951, 729 S.; III. Bd. Pe–Sk. von A. Senn und A. Salys, 1957, 718. S.; IV. Bd. Sl–T. von A. Senn und A. Salys, 1963, 756 S.; V. Bd. U–Ž. und Anfang (Eigennamen und damit Zusammenhängendes, Nachwort), von A. Senn und A. Salys, 1968, 565 S., Carl Winter Universitätsverlag, Heidelberg.

Das Erscheinen des Wörterbuchs der litauischen Schriftsprache (Litauisch – Deutsch) darf als eigentliches Ereignis in der Geschichte der litauischen Lexikographie gewertet werden. Der im Geleitwort zum vierten Band festgesetzte Termin des Abschlusses wurde in erstaunlicher Pünktlichkeit eingehalten. Endlich ist der fünfte Band dieses außergewöhnlich umfangreichen Wörterbuchs der litauischen Schriftsprache erschienen. Es liegt damit in sich abgeschlossenes wertvolles Werk vollständig vor. Wenn wir uns seine Entstehungsgeschichte vergegenwärtigen, erscheint uns das ganze Unternehmen als eine bewundernswerte Leistung.

Die Idee¹, das litauisch–deutsche Wörterbuch zu schreiben, gehört Alfred Senn. Seine Pläne zu diesem Unternehmen gehen auf 1921 zurück, als der damals junge Gelehrte an die litauische Universität als Dozent berufen wurde. A. Senn machte mit seinem Plan den berühmtesten litauischen Lexikographen K. Būga bekannt. Er erklärte sich bereit, die Wörterbuchsarbeit zu fördern, und stellte A. Senn seine 15 Pud schwere Sammlung zur Verfügung².

¹ A. Senn, Bemerkungen zu einem Wörterbuch der litauischen Schriftsprache, TiŽ IV (1926) 657.

² A. Senn, ebd.